

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 14 czerwca 2022 r.

DNR-4.730.175.2019.KR

DECYZJA DNR-2/94/2022

Po ponownym przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku MGI Polska sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-2/69/2020 z 5 marca 2020 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm., dalej K.p.a.) postanawiam uchylić decyzję DNR-2/69/2020 w zakresie pkt. 2, 3 i 4 oraz umorzyć postępowanie administracyjne w tym zakresie.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie, w ofercie sprzedaży kontrolowanego przedsiębiorcy w sklepie Bricomarche przy ul. Szczecińskiej 81 w Stargardzie, należącym do ADELINA sp. z o.o. z siedzibą w Stargardzie, stwierdzono kuchenkę gazową NURGAZ, model MG 404, kod EAN: 8719202176056 (zwaną dalej wyrobem lub urządzeniem), udostępnioną kontrolowanemu przez MGI Polska sp. z o.o. z siedzibą w Swadzimiu. Jak wynika z akt sprawy wyrób został udostępniony stronie postępowania przez Koopman International B.V. z siedzibą w Amsterdamie, która jako importer wprowadziła wyrób do obrotu, bowiem producentem wyrobu jest BALKAN GASOVI Doel z siedzibą w Bogdanci w Macedonii.

W wyniku oględzin ustalono, że

- 1) bezpośrednio na urządzeniu nie umieszczono oznakowania CE;

- 2) brak na urządzeniu numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej oraz dwóch ostatnich cyfr roku, w którym naniesiono oznakowanie CE;
- 3) brak na wyrobie oraz jego opakowaniu następujących napisów naniesionych w sposób czytelny i trwałe:
 - a) imienia i nazwiska lub nazwy producenta, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego;
 - b) wskazanie rodzaju urządzenia, numeru partii lub numeru seryjnego lub innego elementu umożliwiającego jego identyfikację;
 - c) oznaczenie kategorii urządzenia;
- 4) brak na urządzeniu i jego opakowaniu ostrzeżeń wskazujących:
 - a) rodzaj gazu i ciśnienie zasilania;
 - b) kategorię urządzenia;
 - c) ograniczenia użytkowania wyrobu, w szczególności dotyczące możliwości zainstalowania urządzenia w miejscu z odpowiednią wentylacją.

Akta z kontroli przekazano Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej „Prezesem UOKiK”) celem wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami oraz w sprawie nałożenia kar pieniężnych, Prezes UOKiK decyzją z 5 marca 2020 r. nr DNR-2/69/2020 (zwaną dalej Zaskarżoną decyzją):

- 1) umorzył postępowanie w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami, ze względu na wycofanie wyrobu z obrotu oraz powiadomienie użytkowników o niezgodnościach wyrobu z wymaganiami;
- 2) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylającego dyrektywę 2009/142//WE (Dz. Urz. UE L 81 z 31.03.2016 r., str. 99; zwanego dalej „rozporządzeniem”) w zakresie sprawdzenia oznakowania CE na wyrobie;

- 3) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 5 rozporządzenia w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie informacji umożliwiającej jej identyfikację;
- 4) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia dołączenia do wyrobu informacji na temat bezpiecznego użytkowania, zgodnie z pkt 1.5 lit c załącznika I do rozporządzenia, oraz w zakresie sprawdzenia czy wyrób opatrzony został napisami określonymi w załączniku IV do rozporządzenia.

Pismem z 24 marca 2020 r. (zwanym dalej Wnioskiem) strona postępowania wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonych na nią kar pieniężnych, tj. w zakresie pkt. 2, 3 i 4 Zaskarżonej decyzji oraz uchylenie Zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie Zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia kar pieniężnych.

Decyzją DNR-2/125/2020 z 30 czerwca 2020 r., doręczoną 6 lipca 2020 r., Prezes UOKiK utrzymał decyzję DNR-2/69/2020 w mocy w zaskarżonej części.

Pismem z 5 sierpnia 2020 r. MGI Polska sp. z o.o. (zwana dalej Skarżącą), na podstawie art. 50 § 1, art. 52 § 1 i § 2, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325, ze zm.) wniosła skargę na decyzję Prezesa UOKiK DNR-2/125/2020, zaskarżając decyzję w całości.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (zwany dalej WSA) wyrokiem z 25 stycznia 2021 r. (sygn. akt VI SA/Wa 1902/20) stwierdził, że organ, w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, zastosował jednakże niewłaściwe przepisy prawa materialnego, tj. art. 89 ust.4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w zw. z art. 7 ust. 6, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/426, zamiast przepisów aktów prawnych obowiązujących w dacie wprowadzenia wyrobów do obrotu przez Skarżącą, tj. dyrektywy 2009/142/WE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz. U. Nr 263, poz. 2201). Ponadto w ocenie

WSA organ nie dokonał oceny przepisów sankcyjnych w kontekście ich wzajemnej relacji, co do przypisania któremuś z nich charakteru względniejszego dla strony, tj. nie uwzględnił dyrektywy względniejszego wymiaru kary ujętej w art. 189c K.p.a.

W związku z ww. rozstrzygnięciem, Prezes UOKiK złożył skargę kasacyjną na orzeczenie z 25 stycznia 2021 r. do Naczelnego Sądu Administracyjnego, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku WSA w całości oraz przekazanie na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a. sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 19 listopada 2021 r. (sygn. akt II GSK 1645/21) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że sąd pierwszej instancji poprawnie zastosował powszechnie akceptowane reguły intertemporalne, dokonując oceny prawidłowości Zaskarżonej decyzji Prezesa UOKiK w tym właśnie zakresie, uznał także że wszystkie pozostałe zarzuty okazały się nieuzasadnione. W związku z powyższym oddalił skargę kasacyjną organu.

Po zwróceniu przez Naczelny Sąd Administracyjny akt sprawy, pismem z 13 maja 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, mając na uwadze wytyczne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wynikające z orzeczenia VI SA/Wa 1902/20, , że w niniejszym postępowaniu organ dokonał oceny ustalonych naruszeń obowiązków oraz niespełnionych wymagań, na podstawie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia czynu, tj. dyrektywy 2009/142/WE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe, a także wskazał kwalifikację naruszonych obowiązków i nie spełnionych wymagań. Jednocześnie organ poinformował o prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a., w tym o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Do dnia wydania niniejszej decyzji strona postępowania nie zajęła stanowiska w sprawie wszczętej ponownie przez Prezesa UOKiK.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 63 ust. 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 2, art. 75 ust. 1, oraz do postępowań, o których mowa w art. 76 ust. 1, art. 85 ust. 1 i art. 87 ust. 3, a także do postępowań w sprawach kar pieniężnych, o których mowa w art. 88-96, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy K.p.a.

Natomiast stosownie do art. 127 § 3 K.p.a. od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez MGI Polska sp. z o.o. z siedzibą w Swadzimiu poprzez nadanie Wniosku w polskiej placówce pocztowej operatora, wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, w dniu 24 marca 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14-dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona 10 marca 2019 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, Kp.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSA z. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania

nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00).

Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza

postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc pod uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują, zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno-reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe, z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości oraz mając na uwadze wytyczne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Rozpatrując wniosek strony z 24 marca 2020 r. po raz pierwszy Prezes UOKiK przyjął, że kontrole wyrobów, których wymagania określone zostały w rozporządzeniu powinny być prowadzone na podstawie jego przepisów, a postępowanie administracyjne oraz sankcje, w postaci administracyjnych kar pieniężnych, powinny zostać nałożone, opierając się na przepisach ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz przepisach rozporządzenia. Takiej interpretacji przepisów intertemporalnych dokonano na podstawie przepisów ustawy zmieniającej:

Art. 10. Do kontroli prowadzonych na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 1, art. 5, art. 6 i art. 9, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 11. Postępowania prowadzone na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 1, art. 5, art. 6 i art. 9 wszczynają się lub prowadzi na podstawie przepisów dotychczasowych, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Mając na uwadze powyższą interpretację, Prezes UOKiK założył, że do 18 lipca 2018 r. kontrole urządzeń spalających paliwa gazowe odbywały się na podstawie ustawy z 30 sierpnia 2020 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U.

z 2019 r., poz. 155 ze zm.), jednak w związku z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku z dnia 15 czerwca 2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1338, zwanej dalej ustawą zmieniającą) od dnia wejścia w życie ww. ustawy, kontrole urządzeń spalających paliwa gazowe prowadzone są na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Ustawa zmieniająca weszła w życie 19 lipca 2018 r., zatem kontrole i postępowania wszczęte 19 lipca 2018 r. lub później prowadzone są na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Z taką interpretacją przepisów intertemporalnych nie zgodził się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (zwany dalej WSA), który orzeczeniem z 25 stycznia 2021 r. uchylił zaskarżoną decyzję DNR-2/125/2020 utrzymującą w mocy decyzję DNR2/69/2020 w zakresie pkt. 2, 3 i 4 tj. w zakresie w jakim na stronę postępowania nałożone zostały kary pieniężne za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylającego dyrektywę 2009/142/WE w zakresie sprawdzenia oznakowania CE na wyrobie, za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 5 rozporządzenia w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie informacji umożliwiającej jej identyfikację oraz za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia dołączenia do wyrobu informacji na temat bezpiecznego użytkowania, zgodnie z pkt 1.5 lit c załącznika I do rozporządzenia, oraz w zakresie sprawdzenia czy wyrób opatrzony został napisami określonymi w załączniku IV do rozporządzenia. WSA stwierdził, że decyzja DNR-2/125/2020 narusza przepisy prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, tj. art. 97 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie. Ponieważ kontrolowany dystrybutor nabył od Skarżącej, jako dystrybutora, kwestionowane wyroby, w dniu 14 kwietnia 2017 roku, a więc w czasie, w którym nie obowiązywały, zarówno przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426, jak i art. 89 ust. 4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w ocenie WSA organ nałożył na Skarżącą kary pieniężne za

naruszenie przez nią, jako dystrybutora, obowiązków, statuowanych w przepisach, które nie obowiązywały w czasie wprowadzania przez spółkę kwestionowanego wyrobu do obrotu. Zatem „skoro skarżca wprowadziła zakwestionowane kuchenki gazowe do obrotu przed dniem 21 kwietnia 2018 roku, to ocena ciężących na niej w chwili wprowadzenia wyrobów do obrotu obowiązków, winna zostać dokonana przez pryzmat przepisów dyrektywy 2009/142/WE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz.U. z 2005 r. Nr 263, poz. 2201)”. „W ocenie Sądu zastosowanie przepisów obowiązujących w dacie wprowadzenia wyrobów do obrotu przez skarżącą, odpowiada także zasadzie „tempus regit factum”, która traktowana jest jako swego rodzaju domniemane rozstrzygnięcie intertemporalne. W ujęciu normatywnym zasada ta rozumiana jest jako zalecenie, aby skutki zdarzeń prawnych oceniać na podstawie ustawy, która obowiązywała w czasie, gdy dane zdarzenie nastąpiło (por. T. Pietrzykowski, Podstawy prawa intertemporalnego. Zmiany przepisów a problemy stosowania prawa, Warszawa 2011, s. 78 -79)”. Tym samym organ, w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, zastosował jednakże niewłaściwe przepisy prawa materialnego, tj. art. 89 ust. 4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w zw. z art. 7 ust. 6, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/426, zamiast przepisów aktów prawnych obowiązujących w dacie wprowadzenia wyrobów do obrotu przez Skarżącą, tj. dyrektywy 2009/142/WE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe.

Jak wskazał WSA, niewłaściwe zastosowanie przez Prezesa UOKiK przepisów prawa materialnego, tj. art. 89 ust. 4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w zw. z art. 7 ust. 6, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/426, rzutuje także na prawidłowość wymiaru kary. Zgodnie bowiem z art. 189c KPA, jeżeli w czasie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie naruszenia prawa, w następstwie którego ma być nałożona kara, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla strony. W konsekwencji WSA wskazał, że koniecznym jest uchylene na mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) ustawy - Prawo

o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zaskarżonej decyzji, tak, aby Prezes UOKiK, dokonał subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod właściwie zastosowane przepisy prawa materialnego, tj. przepisy dyrektywy 2009/142/WE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe, a także uwzględnił dyrektywę względniejszego wymiaru kary ujętą w art. 189c KPA.

Mając na uwadze wytyczne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wynikające z orzeczenia VI SA/Wa 1902/20, organ dokonał oceny ustalonych naruszeń obowiązków oraz niespełnionych wymagań, na podstawie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia czynu, tj. w dacie wprowadzenia wyrobu do obrotu i stwierdził, że:

- 1) bezpośrednio na urządzeniu nie umieszczono oznakowania CE, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 29 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;
- 2) brak na urządzeniu numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 29 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;
- 3) brak na urządzeniu lub jego tabliczce znamionowej naniesionej w sposób widoczny, czytelny i trwałe nazwy lub znaku producenta urządzeń, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 30 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;
- 4) brak na urządzeniu lub jego tabliczce znamionowej naniesionej w sposób widoczny, czytelny i trwałe nazwy handlowej urządzenia, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 30 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;
- 5) brak na urządzeniu lub jego tabliczce znamionowej naniesionej w sposób widoczny, czytelny i trwałe kategorii urządzenia, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 30 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra

Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;

- 6) brak na urządzeniu lub jego tabliczce znamionowej roku, w którym umieszczono oznakowanie CE, z oznaczeniem dwóch ostatnich cyfr roku, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 30 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe;
- 7) brak na urządzeniu i jego opakowaniu ostrzeżeń określających rodzaj stosowanego paliwa gazowego, ciśnienia zasilania paliwem gazowym oraz ograniczenia w użytkowaniu tych urządzeń, w szczególności gdy urządzenia powinny być instalowane wyłącznie w miejscach, w których znajduje się odpowiednia wentylacja, co stanowi niespełnienie wymagania wynikającego z § 6 ust. 2 w zw. z ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe.

Rozpatrując ponownie sprawę, w części odnoszącej się do wytycznej WSA wskazującej na konieczności zastosowania w sprawie względniejszej dyrektywy wymiaru kary wynikającej z art. 189c K.p.a., stwierdzić należy, że wyrób będący przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie podlega wymaganiom przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku od 19 lipca 2018 r. Przed tą datą urządzenia spalające paliwa gazowe podlegały wymaganiom przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1344 ze zm.), która to ustawa w ogóle nie zawierała regulacji umożliwiających nałożenie przez organ na stronę postępowania administracyjnych kar pieniężnych.

Zgodnie z art. 189c K.p.a., *jeżeli w czasie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie naruszenia prawa, w następstwie którego ma być nałożona kara, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla strony.*

Jak wskazano powyżej, bezapelacyjnie względniejszą dla strony jest ustawa o systemie oceny zgodności, albowiem zgodnie z jej postanowieniami czyn strony postępowania nie był przed 19 lipca 2018 r. zagrożony sankcją w postaci

administracyjnej kary pieniężnej nakładanej przez organ prowadzący postępowanie. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, w związku z ustaloną na podstawie ustawy względniejszej w oparciu o wytyczne WSA okolicznością, że czyn popełniony przez stronę postępowania nie podlegał karze w postaci administracyjnej kary pieniężnej, w niniejszym postępowaniu odpadła przesłanka przedmiotowa tego postępowania.

Zgodne z art. 105 § 1 K.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Wobec ustalenia, że czyn popełniony przez stronę postępowania nie jest zagrożony karą pieniężną, prowadzenie dalszego postępowania w sprawie nałożenia na stronę postępowania kar pieniężnych jest niemożliwe i bezprzedmiotowe.

W sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do jej rozpoznawania w drodze postępowania administracyjnego, to wówczas stosownie do art. 138 § 1 pkt 2 KPA należy w postępowaniu odwoławczym uchylić zaskarżoną decyzję i umorzyć postępowanie organu pierwszej instancji (wyrok WSA w Olsztynie sygn. akt II SA/Ol 373/21).

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku postępowania.

P o u c z e n i e

Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.), strona postępowania może wnieść skargę na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa UOKiK, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r.

w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/

